

DE TOTA LA VIDA

TONI VALL

Periodista

@tonivall

El primer dia que Casa Fèlix va reobrir, després de les setmanes més dures i restrictives de la pandèmia, Antoni Alcalà havia dit al David, que treballava amb ell, que no calia que hi anés. Esperava un dia tranquil, sense estrès, un punt de partida incert del que llavors es va anomenar “la nova normalitat”. Poca estona després d’obrir ja va haver de trucar-li perquè hi anés de seguida. Hi havia cua al carrer i no donava l’abast. El gremi de les merceries va ser, juntament amb el pa, els pastissos –de fet, la cuina en general– i el bricolatge, un dels més “beneficiats” pel confinament forçós a casa. Molta gent es va animar amb les anomenades labors: cosir, fer-se la pròpia roba, fer mitja, punt de creu, etcètera.

Les poques merceries físiques que queden se’n van veure beneficiades. És un gust entrar a Casa Fèlix, a la cèntrica plaça de la Vila de Madrid, en ple cor de Ciutat Vella, barri que encara conserva comptadíssims comerços d’aquest tipus. Un “de tota la vida” de manual. Els calaixos de fusta plens de robes, crema-

•
“Ves a Casa Fèlix: si allà no ho trobes, no cal que busquis més” és una frase recurrent que s’han guanyat a pols
 •

lles i folres. El moble dels fils, aquell inconfusible Pantone de colors que tant associem amb les merceries. El senyor Josep Padullés m’explica que van ser la primera de Barcelona a tenir-ne un. És el fill d’un dels fundadors, Valentí Padullés, que associat amb Fèlix Maeztu –que va donar nom al negoci– van obrir l’any 1939 al carrer Currívia, avui desaparegut, engolit ja fa molts anys per l’avinguda de la Catedral. El 1949 van traslladar-se al carrer dels Arcs, molt a prop del local anterior. I des del 2003 són a l’emplaçament actual.

El Josep s’hi va passar tota la vida, des d’adolescent. I conserva una memòria prodigiosa. Jafa anys que es va jubilar, però no és estrany veure’l per allà de tant en tant. Impossible endevinar que ja té 96 anys! Antoni Alcalà va entrar-hi a treballar als 14 i va esdevenir-ne propietari quan el Josep es va retirar. Avui, des de fa una mica més de dos anys, qui comanda la nau és David Estaciones. Resulta curiós que l’únic relleu familiar que ha tingut Casa Fèlix hagi estat el del Josep amb el seu pare. Després, les dues successions

A CASA FÈLIX, MÉS DE MIL COLORS DE FILS

FOTOS: MANOLO GARCÍA

han estat professionals al 100%, marcadés per l’estima per la feina i la connexió emocional amb el negoci.

Quina és, des de sempre, l’especialitat del negoci? Els folres de roba, les peces interiors de les peces de vestir. Al principi estava molt enfocat a la sastreria, o sigui, a vestir els homes. El folre de la butxaca i de les mànigues, les entreteles, les cremalleres, els botons... Els professionals de la sastreria tenien a Casa Fèlix tot un referent de compra de la matèria primera. Calia disposar del màxim d’oferta de materials i de colors. Han arribat a disposar de més de cent colors tan sols en folres. Amb el pas dels anys han hagut d’adaptar-se successivament als nous temps. Primer amb el boom de la modisteria –la confecció de roba per a dona– quan la sastreria anava una mica de baixa. I, des de sempre, amb les labors, o sigui amb l’art de cosir a casa, una ocupació fonamental que encara avui té una salut més que acceptable. Hi ha l’inevitable relleu generacional, i la clientela s’ha anat envellint i ha anat desapareixent, però els nous temps no han arraconat les ganes de la gent de confeccionar la seva pròpia roba. Internet és ple de tutorials i creadors de continguts que miren d’inculcar el gust per aquest univers de creativitat. I què dir de programes televisius com *Maestros de la costura*, esclar! Gent jove que broda? I tant que sí.

•
Hi ha l’inevitable relleu generacional: la clientela s’ha anat envellint i ha anat desapareixent
 •

La clientela habitual és formada, gairebé al 100%, pels barcelonins. No del barri, per descomptat, perquè els veïns ja gairebé n’han desaparegut. Però la ciutat continua proveint de clients el negoci. Turistes? Irrisoris. Hi entren, miren, fan fotos i se’n van. “Ves a Casa Fèlix: si allà no ho trobes, no cal que busquis més” és una frase recurrent que s’han guanyat a pols, a còpia de treball i de voluntat exhaustiva. Amb el boom del punt de creu van arribar a tenir mil colors de fils diferents! L’Escola de la Dona proposa, cada any des de ja en fa molts, cursos de costura. I tots els matriculats compren a Casa Fèlix el lot de les robes, els fils i tot el que els cal. És una fidelització que no falla.

Quin és el secret de la merceria? Com en tants altres oficis de botiguer, la paciència. En això coincideixen tots tres, el Josep, l’Antoni i el David. La paciència i la psicologia. Saber aconsellar i no enganyar. Saber dir un “el que vostè vol no és el que necessita”. “És millor perdre la venda que perdre el client”. “Som una *rara avis*, una curiositat”, reflexiona el Josep.

Els professionals de la sastreria tenien a l’establiment
tot un referent de compra de la matèria primera